

hun pluizige wit vilten ovaaltjes, schampte dan de glanzing van het morgenlicht.

Achter dit wat somber donkerbruin en geel, lag verderop de tuin verzilverd in de ochtenddauw; over het gazon was een wazig teere webbe gevleid, doorsprankeld met in fijne druppelen gevangen zonnegoud; uit den wit-blauwen nevel verderop doemde vaag de goudroode weelde der dorrende heesters en struiken; nog gloeiden er de stille vlammen van oranjegele dahlia's; zilveren weefsels waren gehecht aan donker-glanzende twijgen en ragge spinsels dreven glinsterend door den stillen zonddoorschenen doom; blauwzwarte mereleers hipten geluidloos op hun ranke pootjes, verdwenen weer en dichter bij 't huis glommen telkens de kraaloogjes van een roodborst boven zijn rond roestbruin lijfje.

Simon keek met blijdschap naar dien schoonen laten herfstdag, die toch was als een sterke weerschijn van een vroege lente.

„'t Zonnetje schient”, sprak hij opgewekt zich omwendend, meer tot zichzelf dan tot zijn broeder.

„Schien bedriegt”, antwoordde deze nochtans, de handen steeds gestrekt naar 't vuur „'t wordt winter”.

Laurien kwam binnen, bracht het warmwaterbord met arrowroot voor Jan en Simon's half zacht ei.

De broeders ontbeten.

In het bleekblauwe licht van den klarenden dag lag over Jan's gelaat een makabere grauwheid; onder de smalle spleetogen stonden purperen wallen; de lange skelettige vingers knapten droog als hij boven zijn bord pap wat brosse rotjes tot kruimels vergruizelde.

Simon verdroeg weer manhaftig zijn gebit; hij scheen dezen morgen aanmerkelijk jonger dan zijn broeder en er was, ondanks de sjamberloek, schier iets luchtig lenigs in zijn bewegingen, toen hij als naar gewoonte thee schonk en den pot daarna bijvulde uit den koperen ketel, die op de gloeiende kool in de gueridon turelurig stond te neuriën.

Jan trok de bladen van de Rotterdammer uit elkaar, reikte zijn broeder er een toe; dan zaten ze een wijle stil te lezen met als onderbreking alleen de trage nuttiging van het ontbijt.

„Ik zie, dat Kees de Bouvigne ook dood is” sprak Jan na een oogenblik.

„Ei”.

„Vuuf en tachtig.... Dat wuuf van 'm schient nog te leven.”

„Dat was.... Matje Boer....?” sprak Simon half vragend.

Jan knikte.

„Zeker.... 'n dochter van de maljenier Nagelkerke uit die wienkel in de Sepierstraat. Die mésalliance is hij ook nooit meer te boven gekomen .... en dat 's maar goed ook....”